

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **CORPORATE COMPANIES s.r.o.,** se sídlem Martinická 987/3, Praha 19, zast. Mgr. Adrianou Kvítkovou, advokátkou se sídlem Sokolovská 81/55, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2016, č. j. 3 A 149/2015 – 56,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 87 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba na ochranu před nezákonným zásahem, Ten spatřovala v nezákonnosti kontroly zahájené žalovaným oznámením ze dne 18. 8. 2015, č. j. FAU-35900/2015/24-2403, sp. zn. K 2015/00035. Kontrola se týkala dodržování povinností stanovených zákonem č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon AML“ - *Anti-Money-Laundering*), a zákonem č. 69/2006 Sb., o provádění mezinárodních sankcí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o mezinárodních sankcích“).

[2] Předmětem sporu v projednávané věci je otázka, zda je stěžovatelka povinnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. h) bod 1 zákona AML a tedy i čl. 2 odst. 1 bod 3 písm. c) ve spojení s čl. 3 bod 7 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2005/60/ES, o předcházení zneužití finančního systému k praní peněz a financování terorismu (dále jen „směrnice AML“, s účinností od 25. 6. 2015 nahrazena směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/849 ze dne 20. května 2015, s transpozicí do 26. 6. 2017), tj. zda je osobou poskytující jiným osobám služby spočívající v zakládání právnických osob. Podnikatelská činnost stěžovatelky spočívá v prodeji tzv. *ready-made* společností (společností již zapsaných do obchodního rejstříku), a to převodem podílů těchto společností.

[3] Městský soud v napadeném rozsudku nejprve odkázal na relevantní ustanovení právních předpisů včetně směrnice AML. Konstatoval, že smyslem uvedených předpisů je zabránit zneužívání finančního systému k legalizaci výnosů z trestné činnosti a k financování terorismu a vytvoření podmínek pro odhalování takového jednání. Základní myšlenkou zákona AML je vymezení exponovaných subjektů – povinných osob, při jejichž činnosti může častěji docházet ke zneužití finančního systému. Zákon AML pak těmto povinným osobám ukládá celou řadu povinností, zejména musí identifikovat a kontrolovat určité klienty, uchovávat dokumentaci a oznamovat podezřelé obchody.

[4] Ustanovení § 2 odst. 1 písm. h) bod 1 zákona AML je projevem implementace čl. 2 odst. 1 bod 3 písm. c) ve spojení s čl. 3 bod 7 písm. a) směrnice AML do českého právního řádu. Umožňují-li interpretační techniky vyložit určité ustanovení vnitrostátního předpisu několika způsoby, má soud povinnost použít ten výklad, který je nejbližší smyslu a cíli odpovídajícího unijního ustanovení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2010, č. j. 5 Afs 68/2009 - 113, publ. pod č. 2036/2010 Sb. NSS). Zatímco § 2 odst. 1 písm. h) bod 1 zákona AML nechává prostor pro úvahy, zda poskytování služeb jiné osobě při zakládání právnických osob se vztahuje i na případy, kdy subjekt sám zakládá právnické osoby, které třetím osobám převodem podílů či akcií prodává, čl. 3 bod 7 písm. a) směrnice AML obsahuje jasnější vymezení těchto subjektů. Za poskytování služeb třetím osobám považuje i přímé zakládání obchodních společností nebo jiných právnických osob (povinnou osobou je tedy „fyzická nebo právnická osoba, která v rámci svého podnikání poskytuje třetím osobám některou z následujících služeb zakládání obchodních společností nebo jiných právnických osob“). Obsah čl. 3 bod 7 písm. a) směrnice AML nečiní interpretační problémy, pročež městský soud jeho výklad považoval ve smyslu doktríny *acte clair* za jasný.

[5] Výše uvedené závěry jsou podporovány i výkladem systematickým. Podle § 2 odst. 1 písm. g) bod 3 zákona AML je povinnou osobou při zakládání, řízení, provozování obchodních společností nebo shromažďování prostředků za tím účelem jménem či na účet klienta notář i advokát. Zákonodárce tedy spatřuje v těchto činnostech rizikové transakce, při kterých může docházet ke zneužití finančního systému. Nedávalo by proto smysl, aby se výklad § 2 odst. 1 písm. h) bod 1 ve spojení s odst. 3 téhož ustanovení zákona AML nevztahoval na podnikatelské subjekty, které vykonávají obdobnou činnost jako notáři a advokáti – například zakládají právnické osoby pro své klienty.

[6] Městský soud si byl vědom, že advokáti mají oproti jiným povinným osobám zvláštní postavení (srovnej např. § 27, 37 a 40 zákona AML), které zakládá určité výjimky z povinností povinných osob a jež vychází především ze zvláštního vztahu mezi notářem či advokátem na jedné straně a klientem na straně druhé. V případě zakládání právnických osob je však (s výjimkou jiné formy správního dozoru – srov. § 37 zákona AML) postavení advokáta, resp. notáře, jako povinné osoby obdobné postavení stěžovatelky (přinejmenším pokud se jedná o povinnosti dle § 8 a 16 zákona AML).

[7] Vzhledem k tomu, že „[p]*rávní řád, založený na principech jednoty, racionality a vnitřní obsahové bezrozpornosti s sebou nutně přináší imperativ stejného náhledu na srovnatelné právní instituty, byť upravené v rozdílných právních předpisech či dokonce odvětvích*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004-54, č. 791/2006 Sb. NSS), není žádný důvod, aby byly vykládány obsahově obdobné činnosti stěžovatelky jako podnikající právnické osoby a notářů či advokátů, které vymezují povinné osoby [§ 2 odst. 1 písm. g) bod 3 a § 2 odst. 1 písm. h) bod 1 zákona AML], odlišným způsobem.

[8] Jelikož stěžovatelka je ve smyslu zákona AML povinnou osobou, vztahují se na ni i povinnosti v § 8 odst. 1 a § 16 odst. 1 zákona AML. V rámci zákonné kontroly žalovaný disponuje dle § 8 písm. c) kontrolního řádu pravomocí nechat si mimo jiné předložit i dokumenty, které dokládají plnění povinností stěžovatelky jako povinné osoby. Při postupu žalovaného nedošlo k porušení čl. 2 odst. 2 a čl. 4 odst. 1 Listiny.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného, replika stěžovatelky

[9] Stěžovatelka napadla rozsudek městského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Po podrobné rekapitulaci průběhu sporné kontroly namítá, že městský soud potvrdil nesprávný závěr žalovaného, že povinnými osobami jsou bez dalšího všichni notáři a advokáti. Soud vytvořil nesprávnou paralelu mezi její podnikatelskou činností a zakládání společností na účet a jménem klienta, které obvykle provádí advokáti či notáři. Je přesvědčena, že nenaplňuje znaky povinné osoby ve smyslu § 2 zákona AML.

[10] Zdůraznila, že činnost zakládání společností provádí pro sebe (jedná se o dceřiné společnosti) a na vlastní náklady. Provádí-li zakládání společností z vnitřních zdrojů, jako svou statusovou záležitost a nenakládá při tom s majetkem jiných osob, nemůže být povinnou osobou dle § 2 odst. 1 písm. h) bod 1 zákona AML. Žalovaný se snaží stanovit podnikatelským subjektům další administrativní a jiné povinnosti, aniž by měly oporu v zákoně. Zákon AML ani související evropské předpisy nikde neuvádí, že povinnosti stanovené zákonem AML (konkrétně povinnost identifikace) se vztahují na převody podílů, i kdyby byly vykonávány jako podnikatelská činnost.

[11] Směrnice AML, ze které zákon AML vychází, cílí primárně na finanční instituce a okrajově se dotýká i dalších subjektů, a to především pokud při jejich činnosti dochází k zastírání skutečných vlastníků nebo osob, které za nové korporace jednají, což může vést ke zneužití finančního systému. Toto se týká notářů, advokátů a účetních, u kterých zákon AML uvádí pozitivní výčet činností, kdy se stávají povinnými osobami a mělo by se tedy

vztahovat bez dalšího i na stěžovatelku v obdobné činnosti. Pojem povinné osoby je třeba posuzovat restriktivně.

[12] Při její činnosti nejen, že nedochází k samotnému zakládání společností pro klienty, nýbrž i kdyby soud dospěl k názoru, že její činnost je činností obdobnou zakládání obchodních společností, pak by se přesto nestala povinnou osobou dle zákona AML, neboť stěžovatelka tyto obchodní společnosti nezakládá jménem nebo na účet klienta a nedochází tak k zastírání osob skutečně jednajících za klienty.

[13] Při hledání smyslu posuzované normy je nutné konstatovat, že všechny vedlejší subjekty, např. účetní nebo poradci jsou povinnými osobami jen v rozsahu, aby mohly a ohlásily podezřelé osoby, pokud se s nimi dostanou do styku, nikoliv při své veškeré činnosti či při jakémkoliv styku s klientem. Požadavky žalovaného jsou tak zjevným excesem a extenzivním a tudíž nedovoleným výkladem právní normy.

[14] Na základě shora uvedeného navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[15] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil se závěry napadeného rozsudku. Jeho závěry považuje za srozumitelné a přezkoumatelné. Základním důvodem zahájení sporné kontroly byla ochrana veřejného zájmu spočívajícího v ochraně ekonomického prostoru proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a napomáhání potírání této činnosti.

[16] Žalovaný nemá pochyb o tom, že stěžovatelka je povinnou osobu dle zákona AML, konkrétně dle § 2 odst. 1 písm. h) bodu 1, protože poskytuje jiné osobě služby spočívající v zakládání právnických osob. Tyto osoby zakládá za účelem jejich budoucího prodeje klientům a jejich prodej je předmětem její soustavné podnikatelské činnosti.

[17] Pro posouzení věci není podstatné, zda k objednávce klientem dojde před nebo až po založení poptávané právnické osoby. Tvrzení, dle kterého zakládání společnosti provádí stěžovatelka pro sebe je v rozporu s jejím předmětem činnosti - zakládání *ready made* společností. Společnosti jsou zakládány za účelem jejich budoucího prodeje prostřednictvím prodeje obchodních podílů, nikoli pro vlastní potřebu stěžovatelky. Tyto společnosti nevykonávají žádnou podnikatelskou činnost a jsou pouze drženy do doby, než budou následně prodány. Svým předmětem podnikání stěžovatelka fakticky přiznává, že je povinnou osobou ve smyslu zákona AML.

[18] Podmínkou pro určení povinné osoby není jednání určité osoby jménem nebo na účet klienta. Naopak v § 2 odst. 1 písm. h) bodu 5 zákona AML je výslovně stanoveno, že povinnou osobou je také osoba poskytující jiné osobě služby, které spočívají v jednání jejím jménem nebo na její účet při činnostech uvedených v písm. g), tedy např. při zakládání obchodní společnosti.

[19] Navrhuje napadenou kasační stížnost zamítnout.

[20] V podané replice stěžovatelka polemizuje s argumentací žalovaného ve vyjádření. Důrazně nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že fakticky přiznávala, že je povinnou osobou dle zákona AML. Svoji podnikatelkou činnost nikdy neskrývala. Je přesvědčena, že ji nelze považovat za zakládání společností. Žalovaný chápe pojem „zakládání právnických osob" jinak než stanoví zákon (zakladatelským právním jednáním, dříve typ. společenskou smlouvu).

[21] Vytýká žalovanému, že na úkor stěžovatelky argumentuje veřejným zájmem, resp. ochranou veřejného pořádku, ačkoliv ona sama se nikdy neúčastnila trestné činnosti ani legalizace výnosů z trestné činnosti. Veřejný zájem nemůže vést k nezákonnému zásahu do práv soukromé osoby.

[22] Žalovaný si postavení stěžovatelky nebyl vůbec jist, v průběhu kontroly opakovaně měnil své stanovisko. Za stěžejní považuje skutečnost, že žalovaný připustil, že advokáti a notáři jsou povinnými osobami ve smyslu zákona AML jen při poskytování služeb spočívajících v jednání jménem klienta nebo na jeho účet. Vytvoření paralely mezi činností stěžovatelky a činností notáře a advokáta však bylo jádrem napadeného rozsudku.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[23] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[24] Vnitrostátní právní úprava je transpozicí úpravy obsažené ve směrnici AML [konkrétně v čl. 2 odst. 1 bod 3 písm. c) ve spojení s čl. 3 bod 7 písm. a) směrnice AML]. (transpozice byla provedena téměř doslovně) a proto při výkladu příslušného ustanovení vnitrostátního práva [§ 2 odst. 1 písm. h) bod 1 zákona AML] musí být plně respektována povinnost eurokonformního výkladu.

[25] Na rozdíl od městského soudu se Nejvyšší správní soud nedomníval, že by bylo možno spornou otázku, tj. otázku, zda stěžovatelka je či není ve smyslu shora citovaných ustanovení vzhledem ke své podnikatelské činnosti povinnou osobou, vyložit na základě obecných zásad výkladu, resp. že by šlo o natolik jasné unijní ustanovení (*acte clair*), jehož výklad nevzbuzuje žádných pochybností. K vyjasnění sporné otázky nepomohlo ani porovnání různých jazykových verzí směrnice AML. Na první pohled totiž není zřejmé, zda lze pod uvedená ustanovení podřadit i subjekty, jejichž podnikatelská činnost spočívá v prodeji tzv. *ready-made* společností. Výklad městského soudu, který přirovnal podnikatelskou činnost stěžovatelky k činnosti notářů a advokátu, resp. k zakládání společností, které tito zpravidla jménem a na účet klienta provádějí, je poněkud zjednodušující.

[26] Z výše uvedených důvodů usnesením ze dne 2. 12 2016, č. j. 9 As 176/2016 – 50 Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti ve smyslu § 48 odst. 1 písm. b) s. ř. s. přerušil, neboť v souladu s čl. 267 třetím pododstavcem Smlouvy o fungování Evropské unie položil Soudnímu dvoru Evropské unie (dál jen „Soudní dvůr“) následující předběžnou otázku:

> Spadají pod čl. 2 odst. 1 bod 3 písm. c) ve spojení s čl. 3 bod 7 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2005/60/ES, o předcházení zneužití finančního systému k praní peněz a financování terorismu, i osoby, které v rámci své podnikatelské činnosti prodávají obchodní společnosti zapsané v obchodním rejstříku založené za účelem prodeje (tzv. *ready-made* společnosti), jejichž prodej realizují převodem podílu v prodávané dceřiné společnosti?

[27] Předkládající soud zastával názor, že prodej *ready-made* společností lze podřadit pod služby spočívající v zakládání právnických osob ve smyslu čl. 2 odst. 1 bod 3 písm. c) ve spojení s čl. 3 bod 7 písm. a) směrnice AML a tudíž i pod § 2 odst. 1 písm. h) bod 1 zákona AML.

[28] Podle čl. 2 odst. 1 bod 3 písm. c) ve spojení s čl. 3 bod 7 písm. a) směrnice AML a podle § 2 odst. 1 písm. h) bod 1 zákona AML jsou mezi povinné osoby zařazeny i osoby, které v rámci předmětu svého podnikání poskytují jiné osobě služby spočívající v zakládání právnických osob. Mezi tyto osoby bezpochyby patří podnikatelé, kteří na základě objednávky klienta založí právnickou osobu.

[29] Není žádný rozumný důvod, proč by pod uvedené ustanovení neměli spadat i podnikatelé, kteří právnické osoby nezakládají *ex post* až na základě objednávky klienta, ale *ex ante* do svého portfolia za účelem jejich prodeje potenciálním klientům a tyto právnické osoby následně svým klientům prodávají. Racionální není ani rozlišovat mezi tím, zda je právnická osoba zakládána na základě objednávky konkrétního klienta nebo dopředu za účelem jejího prodeje potenciálnímu klientovi (a konkrétnímu klientovi je následně prodána).

[30] Pokud by osoby vykonávající podnikatelskou činnost jako stěžovatelka pod uvedená ustanovení směrnice AML a zákona AML nespadaly a nedopadaly by tak na ně povinnosti dle těchto právních předpisů (zejména povinnost identifikace), mohlo by docházet k zastírání skutečných nabyvatelů prodaných právnických osob (či osob za ně jednajících), a v důsledku by tak mohlo docházet k přerušení stopy po majetkových přesunech.

[31] Podnikatelská činnost spočívající v prodeji *ready-made* společnosti není fakticky nic jiného než zakládání právnických osob za účelem jejich budoucího prodeje. Takto založené společnosti nevykonávají žádnou činnost, existují pouze jako „prázdné schránky“ v rámci portfolia nabídky pro potenciální klienty. Fakticky se tedy jedná o služby spočívající v zakládání právnických osob a obstarávání jejich zápisu do obchodního rejstříku. Nelze proto konstatovat, že by se jednalo o zakládání společností primárně pro potřeby zakladatele.

[32] Soudní dvůr o předložené otázce rozsudkem ze dne 17. 1. 2018, sp. zn. C-676/16 rozhodl v souladu s názorem předkládajícího senátu a dospěl k jednoznačnému závěru, že

čl. 2 odst. 1 bod 3 písm. c) ve spojení s čl. 3 bodem 7 písm. a) směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že do působnosti těchto ustanovení spadá taková osoba, jako je osoba dotčená ve věci v původním řízení, jejíž podnikatelská činnost spočívá v prodeji obchodních společností, které sama založila bez předchozí objednávky ze strany potenciálních klientů za účelem jejich prodej těmto klientům, přičemž tento prodej realizuje převodem svého podílu v prodávané společnosti".

[33] Usnesením ze dne 23. 1. 2018, č. j. 9 As 176/2016 - 116, rozhodla předsedkyně senátu o pokračování v řízení o kasační stížnosti, které nabylo první moci téhož dne.

[34] Soudní dvůr mimo jiné výslovně uvedl, že skutečnost, zda byla společnost založena na objednávku nebo za účelem budoucího prodeje potenciálním klientovi, není na rozdíl od toho, co tvrdí stěžovatelka pro účely uplatnění příslušného unijního ustanovení relevantní. Článek 3 bod 7 písm. a) směrnice AML mezi těmito dvěma případy nečiní rozdíl (srov. body [20] až [22] rozsudku Soudního dvora).

[35] Zdůraznil, že založení obchodní společnosti je samo o sobě operací, která s sebou z povahy věci nese vysoké riziko praní peněz a financování terorismu vzhledem k finančním transakcím, jako jsou vklad kapitálu či případně vklad majetku zakladatelem společnosti, které při této operaci obvykle probíhají. Takové transakce totiž mohou usnadnit zakladateli přinést nezákonné výnosy do finančního systému, takže je důležité, aby byla ověřována totožnost klienta a skutečného vlastníka, který má z uvedené operace prospěch, a proto subjekty, které v rámci své činnosti zakládají obchodní společnosti pro třetí osoby, podléhají povinnostem stanoveným směrnicí AML (srov. bod [29] rozsudku Soudního dvora).

[36] Dle Soudního dvora je takové riziko zcela shodné, jak v případě, že subjekt založí obchodní společnost v rámci své činnosti jménem jiné osoby na její účet, tak v případě, že jako v projednávané věci subjekt nejdříve založí obchodní společnost při výkonu své činnosti pouze za účelem jejího prodeje potenciálním klientům a poté klientovi skutečně prodá tak, že svůj podíl v uvedené společnosti převeden na tohoto klienta (srov. bod [30] rozsudku Soudního dvora).

[37] Nevztahovala-li by se povinnost týkající se předcházení praní peněz a financování terorismu, zejména povinnost ověřit totožnost klienta a skutečného vlastníka i na osoby podnikající stejným způsobem jako stěžovatelka, zůstaly by skuteční nabyvatelé prodávaných společnosti či osoby jednající na jejich účet utajení a rovněž by bylo možné zastírat původ a účel majetkových převodů uskutečněných prostřednictvím těchto společností. Takový výklad by v konečném důsledku usnadňoval to, čemu se směrnice AML snaží zabránit (srov. bod [32] a [33] rozsudku Soudního dvora).

[38] Ze všech výše uvedených důvodů byl žalovaný oprávněn požadovat po stěžovatelce dokumenty, které dokládají plnění povinností stěžovatelky jako povinné osoby ve smyslu zákona AML a napadená kontrola, proto nemohla být z tohoto důvodu nezákonným zásahem.

[39] Argumentace stěžovatelky napadající nesprávně vytvořenou paralelu mezi její podnikatelskou činností a činností notářů a advokátů je vzhledem ke shora uvedenému

irelevantní. Za stěžejní argumentaci navíc městský soud považoval jím provedený teleologický a eurokonformní výklad § 2 odst. 1 písm. h) bodu 1 zákona AML. Napadenou paralelu uvedl jako podpůrný systematický výklad. S ohledem na skutečnost, že tato argumentace městského soudu nebyla nosným důvodem jeho odůvodnění (srov. str. 7 a 8 rozsudku městského soudu) není nutno napadený rozsudek rušit, neboť jeho výrok a podstatná část odůvodnění obstály. Předmětem projednávané věci není ani otázka, v jakém rozsahu jsou povinnými osobami ve smyslu zákona AML advokáti či notáři, a proto se soud těmito kasačními námitkami nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[40] S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[41] O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. ledna 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu